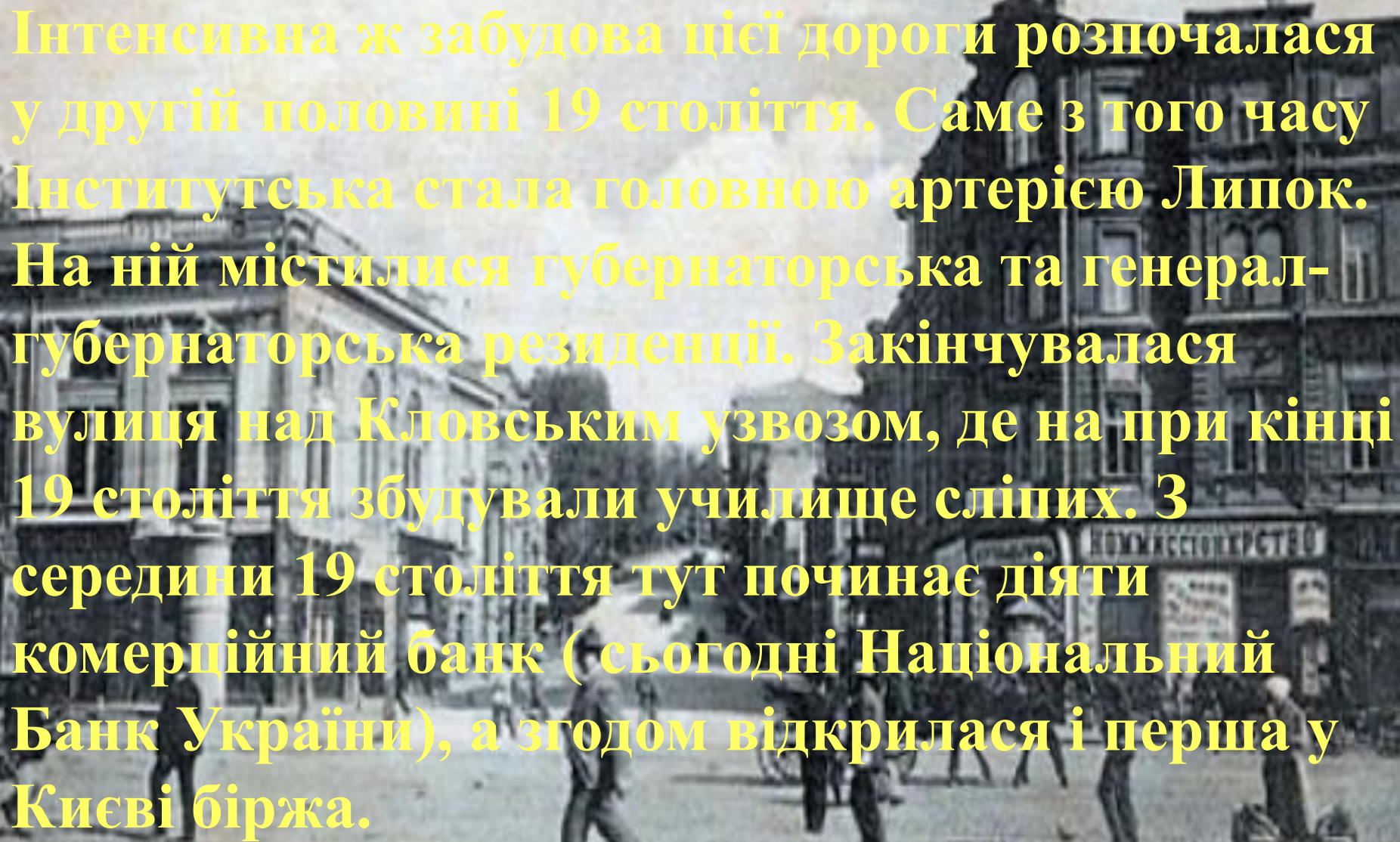

Вул. Інститутська

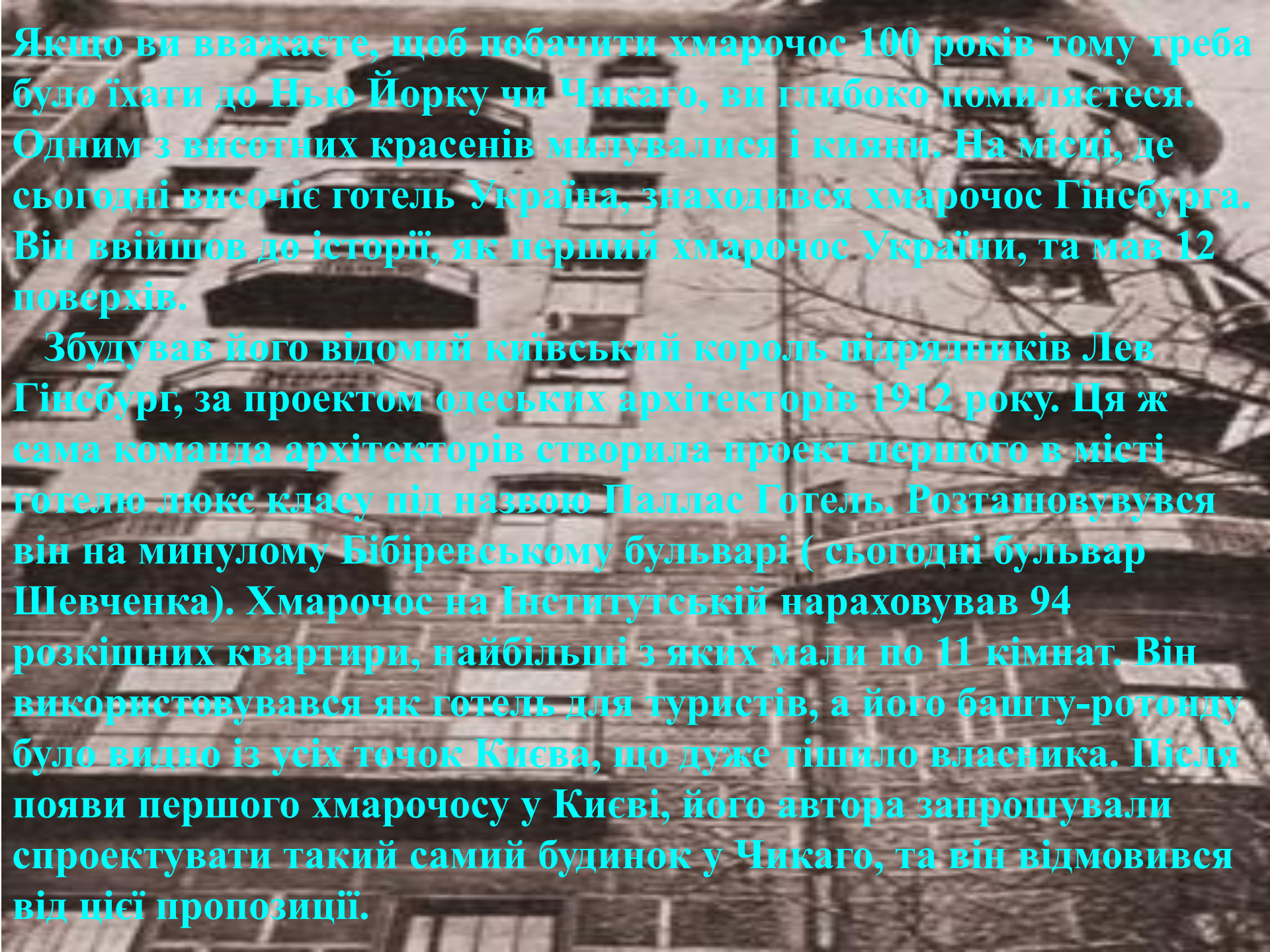
Історія цієї вулиці розпочалася більше ніж 200 років тому. Тоді, ще відомою у всій Київській Русі, на Іванівському шляху, який розпочинався біля Лядських Воріт на Майдані Незалежності проклали вулицю, і назвали її Іванівською. Тоді цією дорогою можна було дістатися зі старого міста до Печерська. Пізніше на вулиці почали виростати перші будинки від тодішньої Хрещатицької площі (зараз Майдану Незалежності).

Сеймопечать С. В. Кузьменко Киев.

A historical black and white photograph of a busy street in Kyiv, Ukraine. The street is lined with multi-story buildings, some with ornate architectural details. Pedestrians are walking along the sidewalks, and a horse-drawn carriage is visible in the middle of the street. The overall scene depicts a bustling urban environment from the late 19th century.

Інтенсивна ж забудова цієї дороги розпочалася у другій половині 19 століття. Саме з того часу Інститутська стала головною артерією Липок. На ній містилися губернаторська та генерал-губернаторська резиденції. Закінчувалася вулиця над Кловським узвозом, де наприкінці 19 століття збудували училище сліпих. З середини 19 століття тут починає діяти комерційний банк (сьогодні Національний Банк України), а згодом відкрилася і перша у Києві біржа.

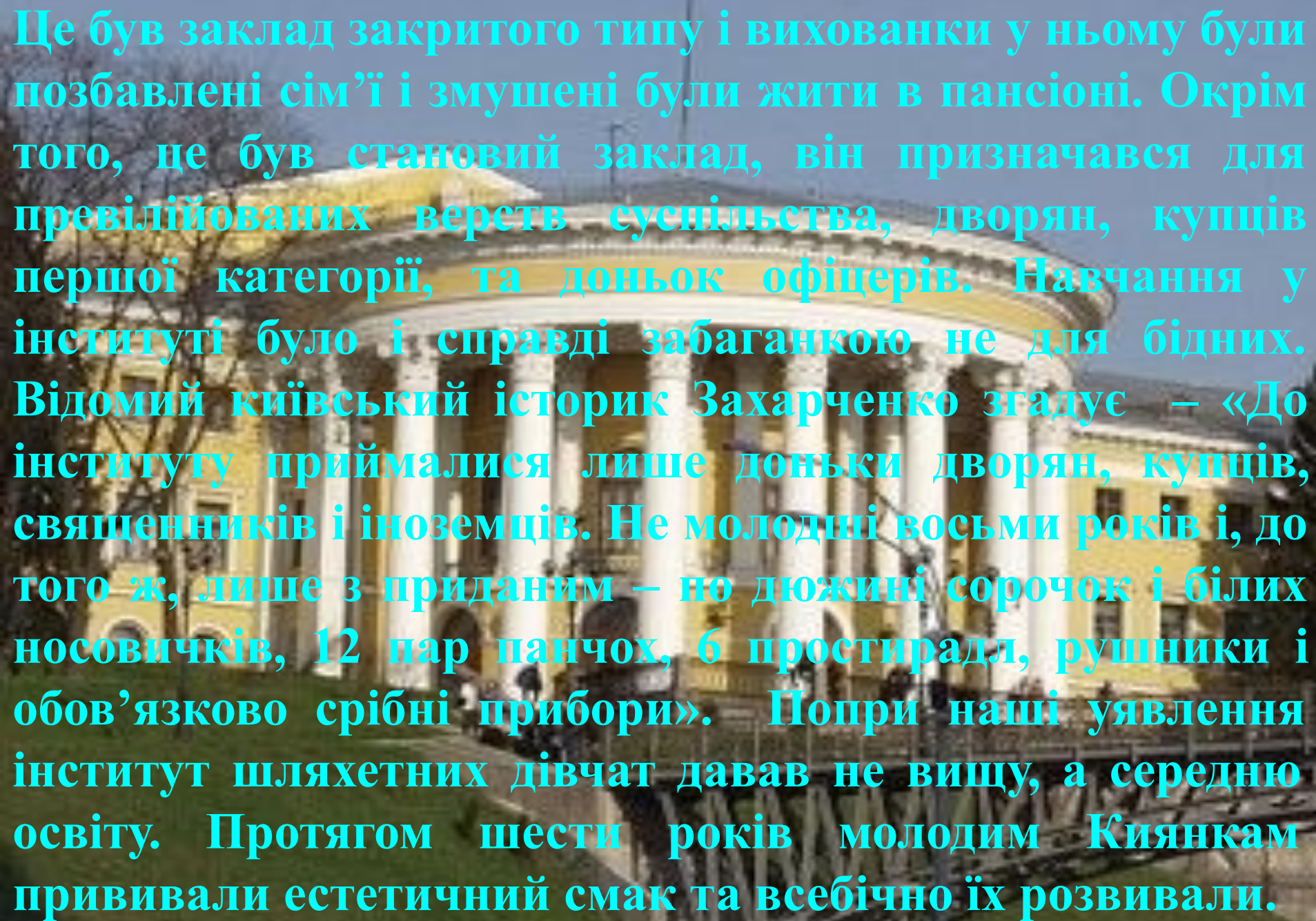
Якщо ви вважаєте, щоб побачити хмарочос 100 років тому треба було їхати до Нью Йорку чи Чикаго, ви глибоко помиляєтеся. Одним з висотних красенів милувалися і кияни. На місці, де сьогодні височіє готель Україна, знаходився хмарочос Гінсбурга. Він увійшов до історії, як перший хмарочос України, та мав 12 поверхів.

Збудував його відомий київський король підрядників Лев Гінсбург, за проектом одеських архітекторів 1912 року. Ця ж сама команда архітекторів створила проект першого в місті готелю люкс класу під назвою Паллас Готель. Розташовувався він на минулому Бібіревському бульварі (сьогодні бульвар Шевченка). Хмарочос на Інститутській нараховував 94 розкішних квартири, найбільші з яких мали по 11 кімнат. Він використовувався як готель для туристів, а його башту-ротонду було видно із усіх точок Києва, що дуже тішило власника. Після появи першого хмарочосу у Києві, його автора запрошували спроектувати такий самий будинок у Чикаго, та він відмовився від цієї пропозиції.

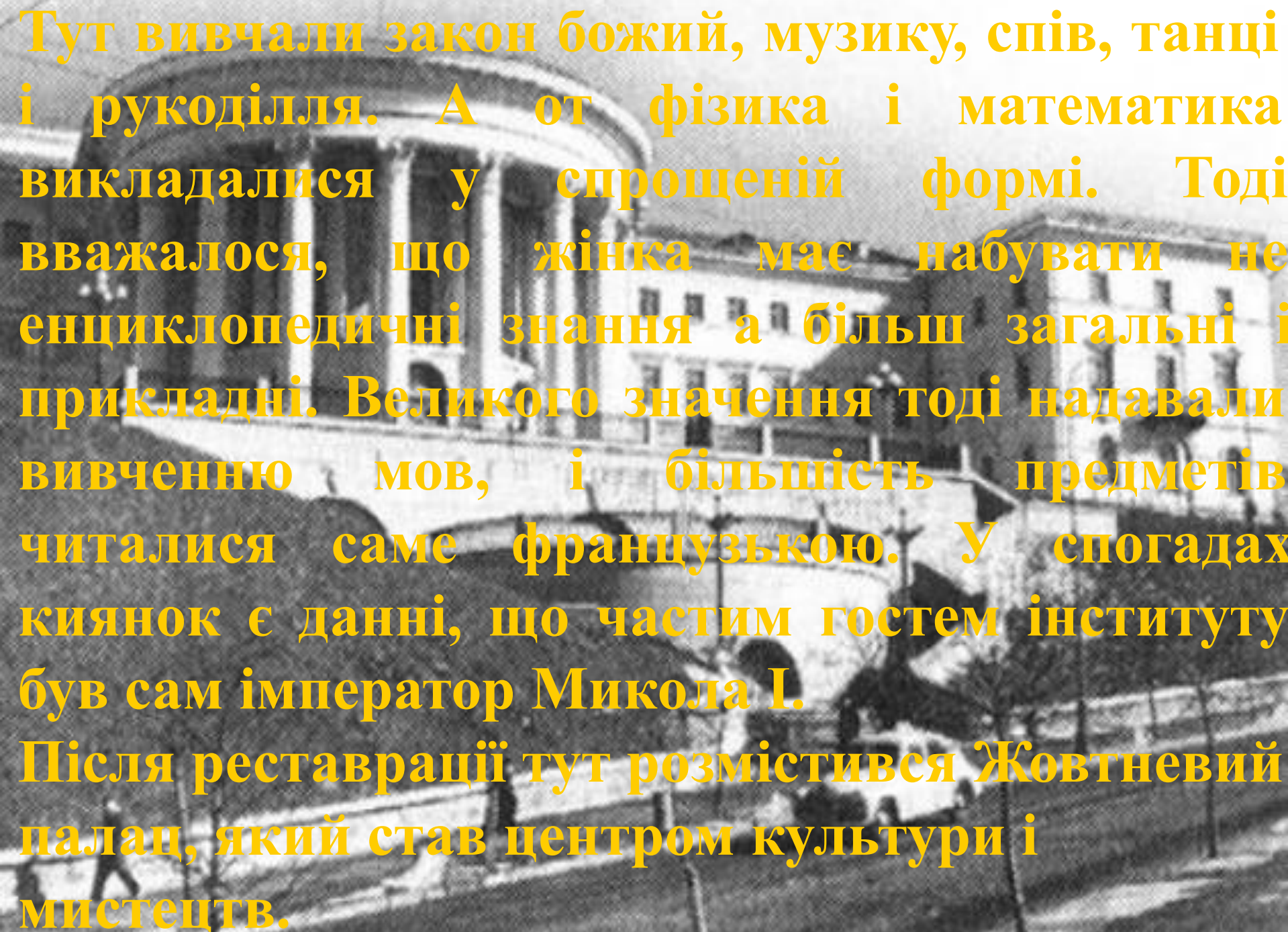
Інститут шляхетних дівчат

Будівля інституту є витвором архітектора Беретті, того самого автора університету ім. Тараса Шевченка. До речі, сам Беретті мешкав із іншої сторони вулиці. Тоді навчальний заклад був настільки відомим, що між киян побутувала і не офіційна назва вулиці – вулиця дівоча.

Будівля, поява якої у місті стала справжньою подією - інститут шляхетних дівчат. На той час схожі навчальні заклади існували вже і у Полтаві і в Одесі. Та це не завадило київському інституту стати улюбленцем Імператора. На його відкриття він виділив сенсаційну на той час суму у пів мільйона рублів. Своім шляхетним вихованням ми завдячуємо віковій традиції, що започаткував відомий на всю імперію інститут шляхетних дівчат, заснований 1838 року. Виконана у стилі російського класицизму будівля яскраво виділялася поргальом ротондою, колонадою і фризом рельєфом із зображенням пелікану, що кормив своїх пташенят. Це символізувало батьківську любов и жертовність.

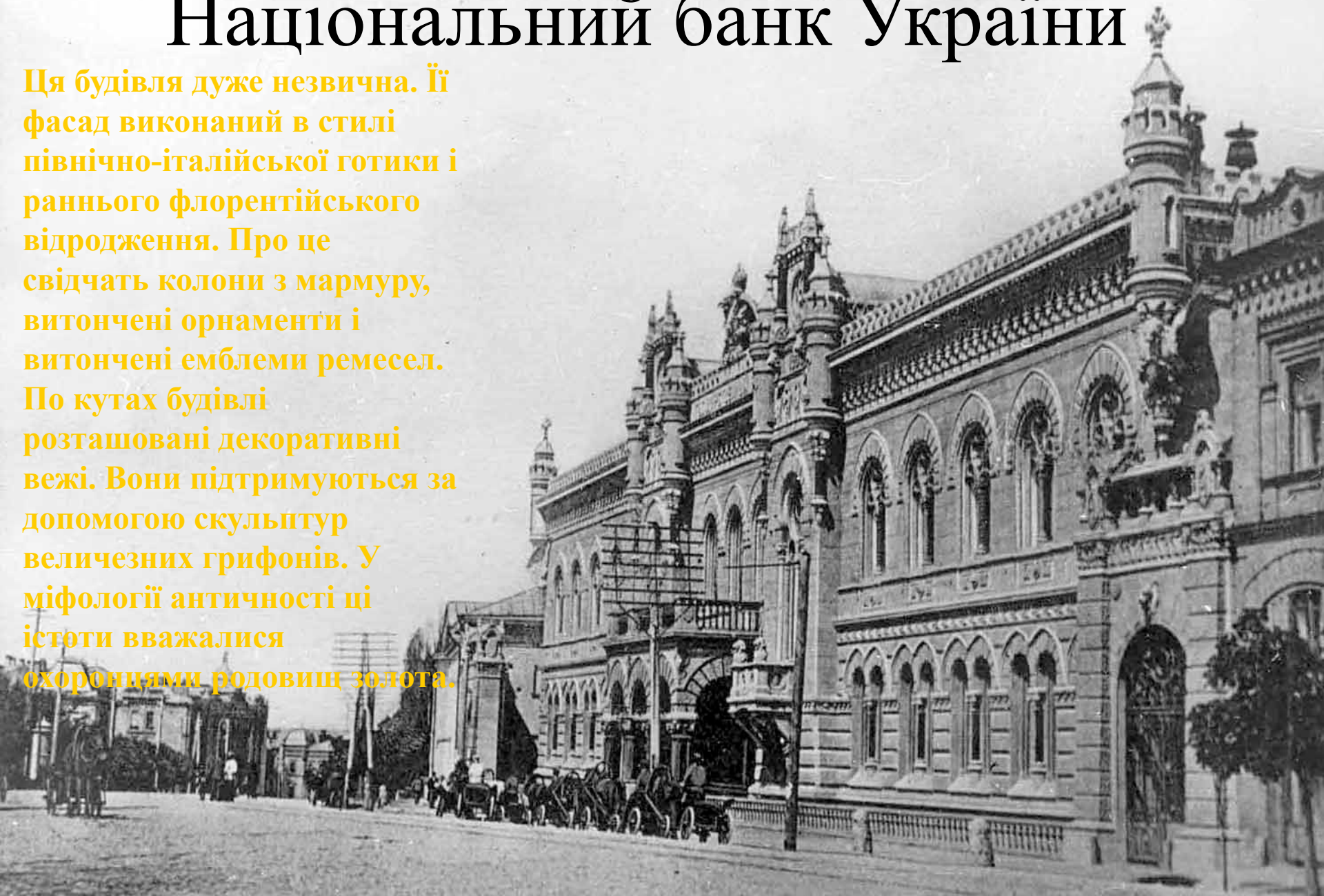
Це був заклад закритого типу і вихованки у ньому були позбавлені сім'ї і змушені були жити в пансіоні. Окрім того, це був становий заклад, він призначався для привілейованих верств суспільства, дворян, купців першої категорії, та доньок офіцерів. Навчання у інституті було і справді забаганкою не для бідних. Відомий київський історик Захарченко згадує – «До інституту приймалися лише доньки дворян, купців, священників і іноземців. Не молодші восьми років і, до того ж, лише з приданим – по дюжині сорочок і білих носовичків, 12 пар панчох, 6 простирадл, рушники і обов'язково срібні прибори». Попри наші уявлення інститут шляхетних дівчат давав не вищу, а середню освіту. Протягом шести років молодим Киянкам прививали естетичний смак та всебічно їх розвивали.

Тут вивчали закон божий, музику, спів, танці і рукоділля. А от фізика і математика викладалися у спрощеній формі. Тоді вважалося, що жінка має набувати не енциклопедичні знання а більш загальні і прикладні. Великого значення тоді надавали вивченню мов, і більшість предметів читалися саме французькою. У спогадах киянок є данні, що частим гостем інституту був сам імператор Микола І. Після реставрації тут розмістився Жовтневий палац, який став центром культури і мистецтв.

Національний банк України

Ця будівля дуже незвична. Її фасад виконаний в стилі північно-італійської готики і раннього флорентійського відродження. Про це свідчать колони з мармуру, витончені орнаменти і витончені емблеми ремесел. По кутах будівлі розташовані декоративні вежі. Вони підтримуються за допомогою скульптур величезних грифонів. У міфології античності ці істоти вважалися охоронцями родовищ золота.

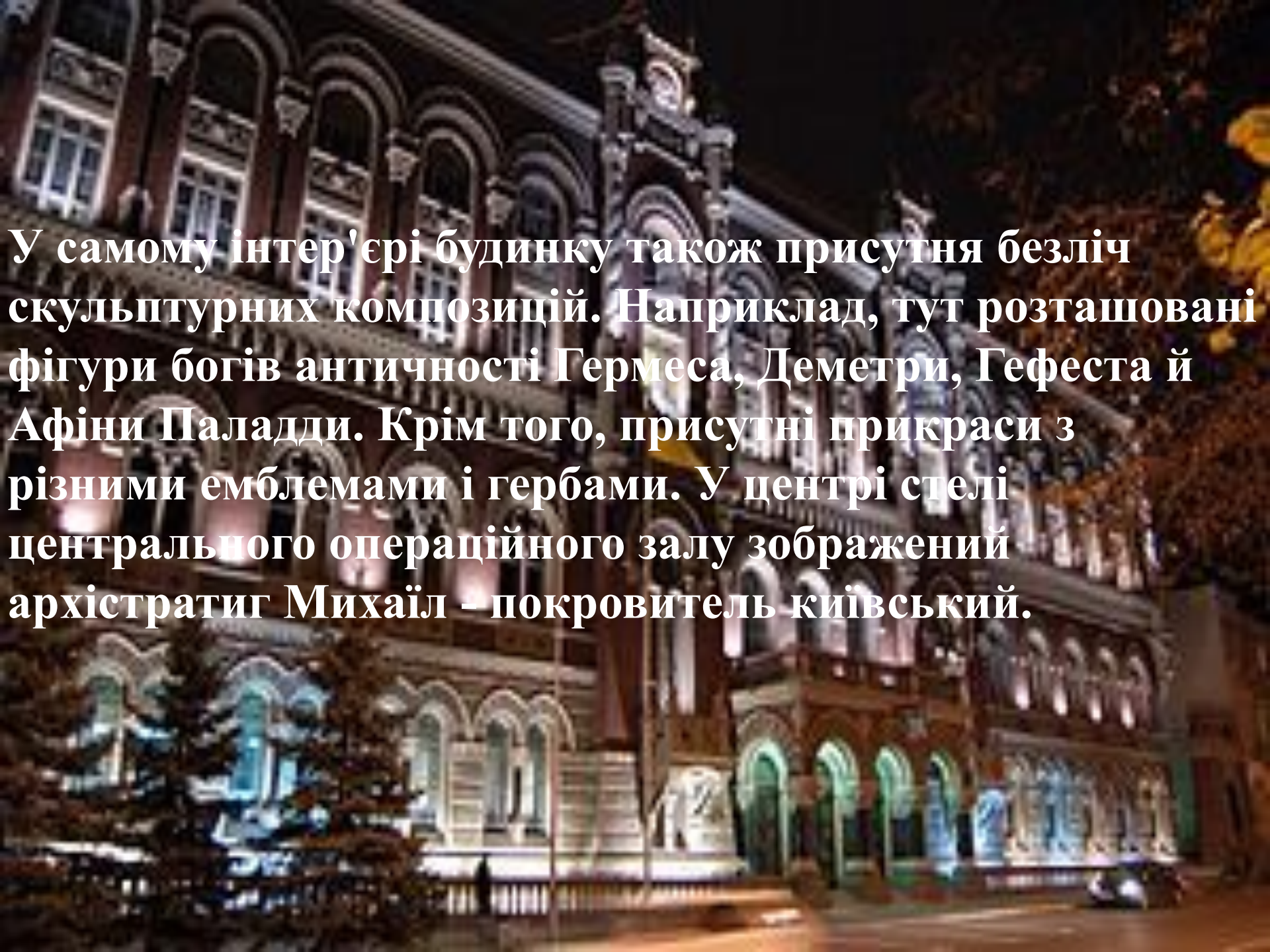
Історія створення НБУ (Національного Банку України) йде корінням в кінець 19-початок 20 століття. На рубежі цих сторіч у місті назріла необхідність зведення нового будинку, в якому б розмістився державний банк. Стара будівля в той час була вже непридатною і не відповідала всім потребам міста, зростаючим з кожним днем. Місцева влада вирішила провести конкурс на створення проекту будівлі. У ньому взяли участь три архітектора, в тому числі і відомий у Києві Городецький. Перемога ж дісталася інженерові Олександрові Кобелеву, якому і доручили побудову банку. Автором проекту фасаду виступив талановитий зодчий Олександр Вербицький. НБУ почали будувати в 1902 році. 1 серпня 1905 державний банк вже прийняв перших відвідувачів. У будівлі було встановлено центральне водяне опалення, електричне освітлення, а також була вентиляційна система. Її інженерне рішення дуже цікаве. Воно полягає в тому, що повітря надходило в повітрозабірники з двору банку, де перебував розарій. У результаті на всіх поверхах будівлі відчувався чудовий аромат квітучих троянд.

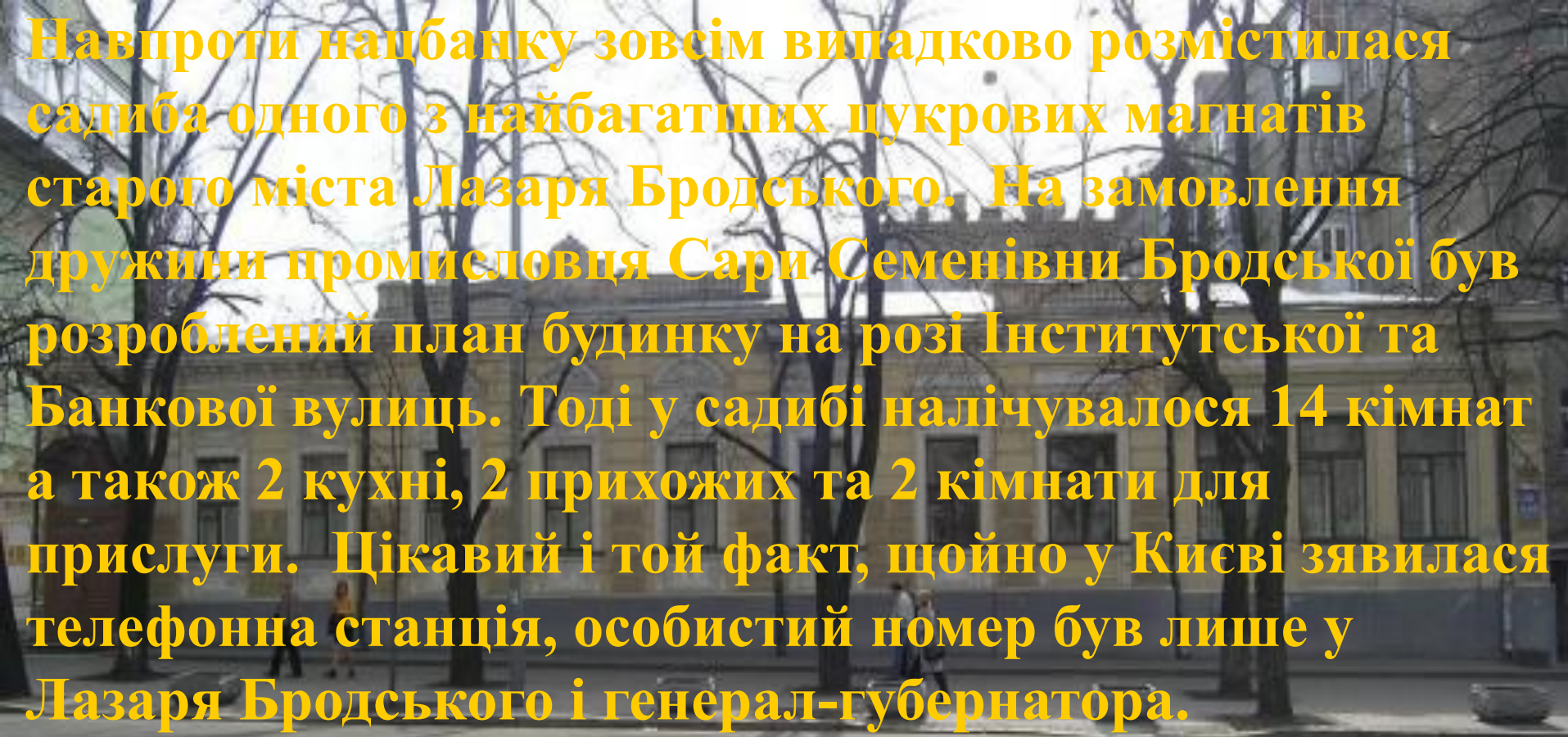

У 1934 році до споруди було надбудовано ще два поверхи. Таким чином, його вигляд не тільки не був зіпсований, але ще і прийняв велику виразність.

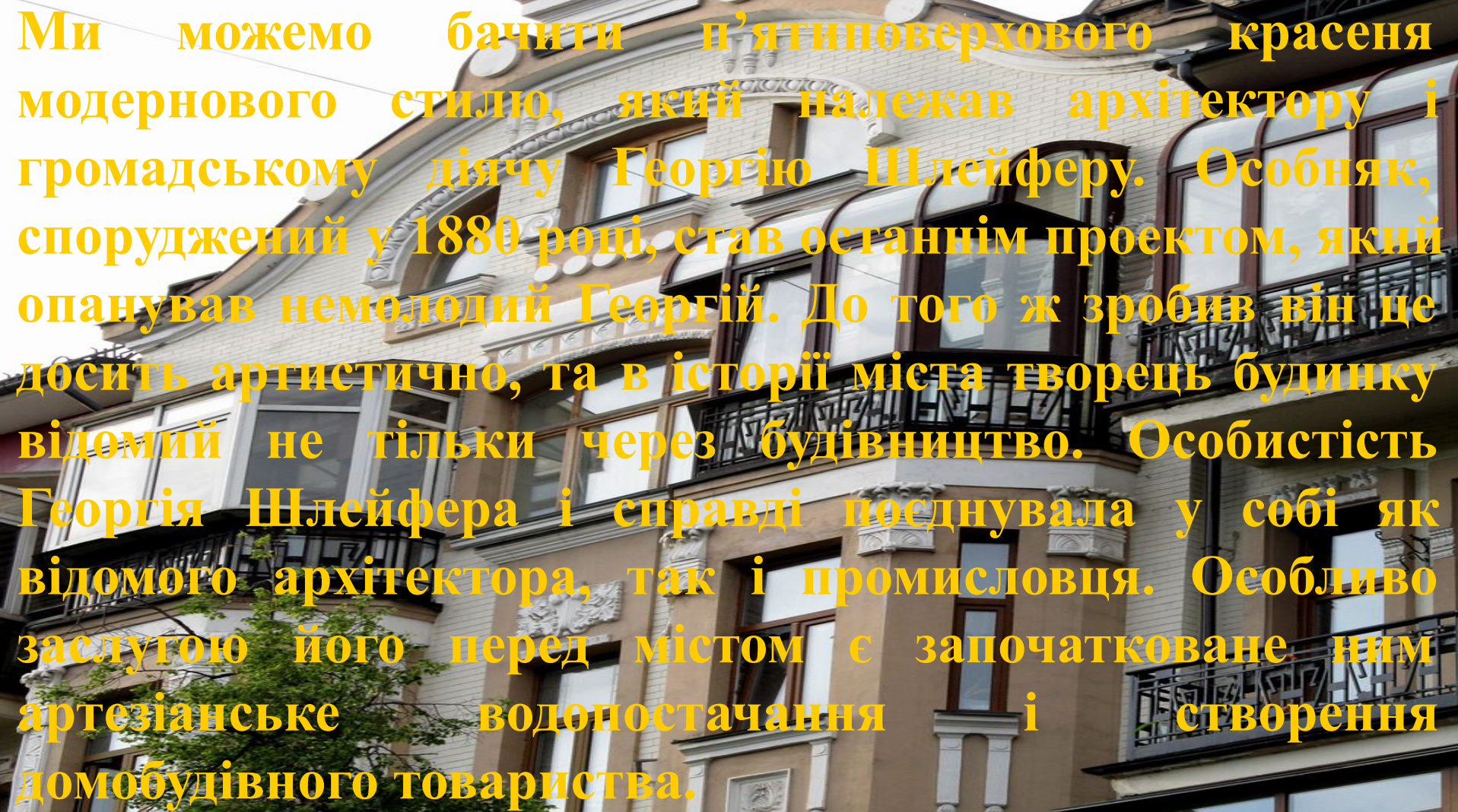
Фасад банку був зроблений в стилі північно-італійської готики і раннього флорентійського відродження. Мармурові колони, вишукані орнаменти і витончені емблеми ремесел - все це підкреслювало даний стиль. Декоративні башточки, розставлені в кутах будівлі, підтримувалися скульптурами грифонів. В античній міфології ці істоти вважалися охоронцями родовищ золота.

У самому інтер'єрі будинку також присутня безліч скульптурних композицій. Наприклад, тут розташовані фігури богів античності Гермеса, Деметри, Гефеста й Афіни Паладди. Крім того, присутні прикраси з різними емблемами і гербами. У центрі стелі центрального операційного залу зображений архістратиг Михаїл – покровитель київський.

A street scene in Kyiv, Ukraine, featuring a large, classical-style building with many windows in the background. Bare trees are in the foreground, and a paved street with a crosswalk is visible. The text is overlaid on the image in a yellow, bold font.

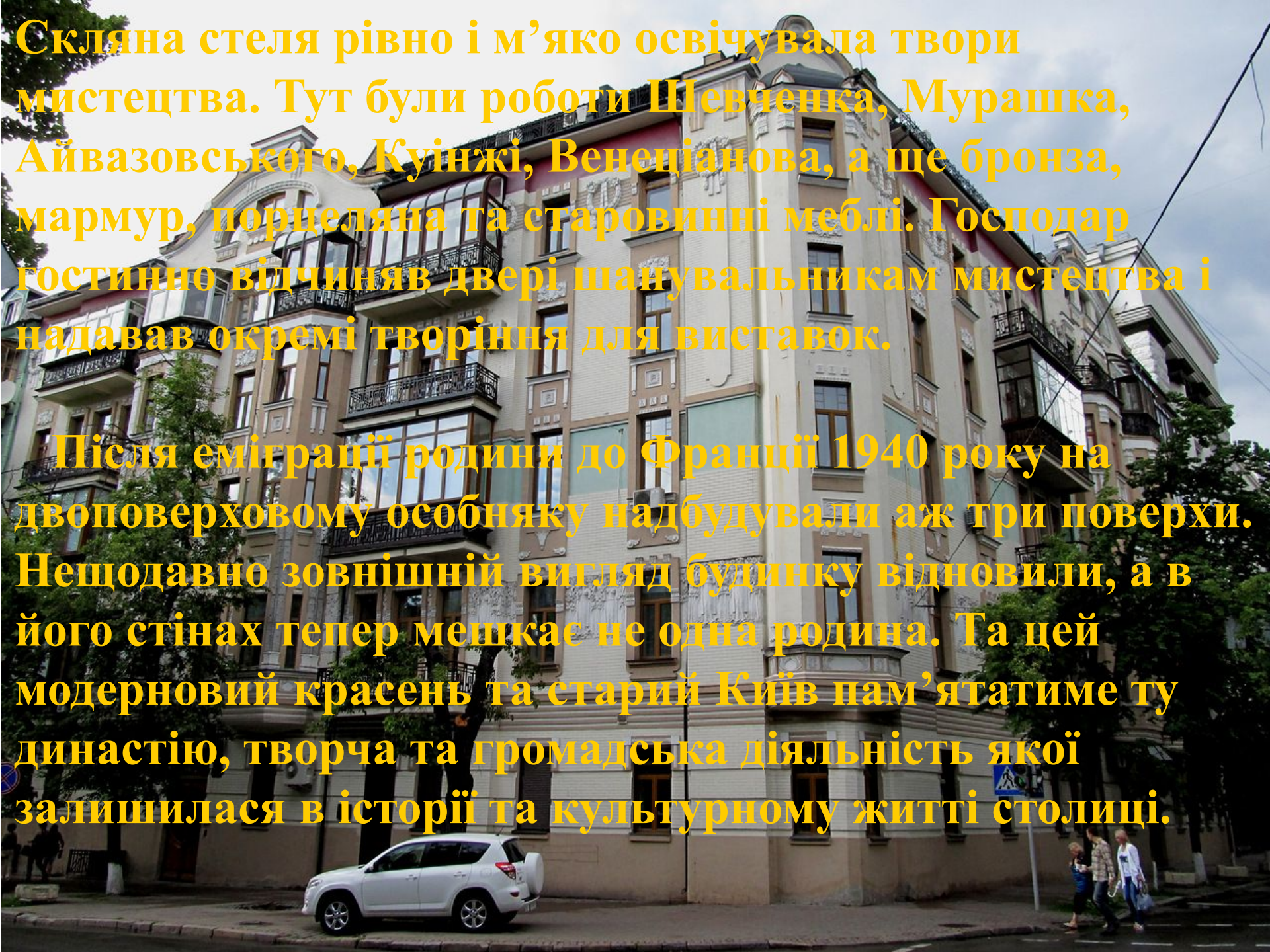
Навпроти нацбанку зовсім випадково розмістилася садиба одного з найбагатших цукрових магнатів старого міста Лазаря Бродського. На замовлення дружини промисловця Сари Семенівни Бродської був розроблений план будинку на розі Інститутської та Банкової вулиць. Тоді у садибі налічувалося 14 кімнат а також 2 кухні, 2 прихожих та 2 кімнати для прислуги. Цікавий і той факт, щойно у Києві з'явилася телефонна станція, особистий номер був лише у Лазаря Бродського і генерал-губернатора.

Ми можемо бачити п'ятиповерхового красеня модернового стилю, який належав архітектору і громадському діячу Георгію Шлейферу. Особняк, споруджений у 1880 році, став останнім проектом, який опанував немолодий Георгій. До того ж зробив він це досить артистично, та в історії міста творець будинку відомий не тільки через будівництво. Особистість Георгія Шлейфера і справді поєднувала у собі як відомого архітектора, так і промисловця. Особливо заслугою його перед містом є започатковане ним артезіанське водопостачання і створення домобудівного товариства.

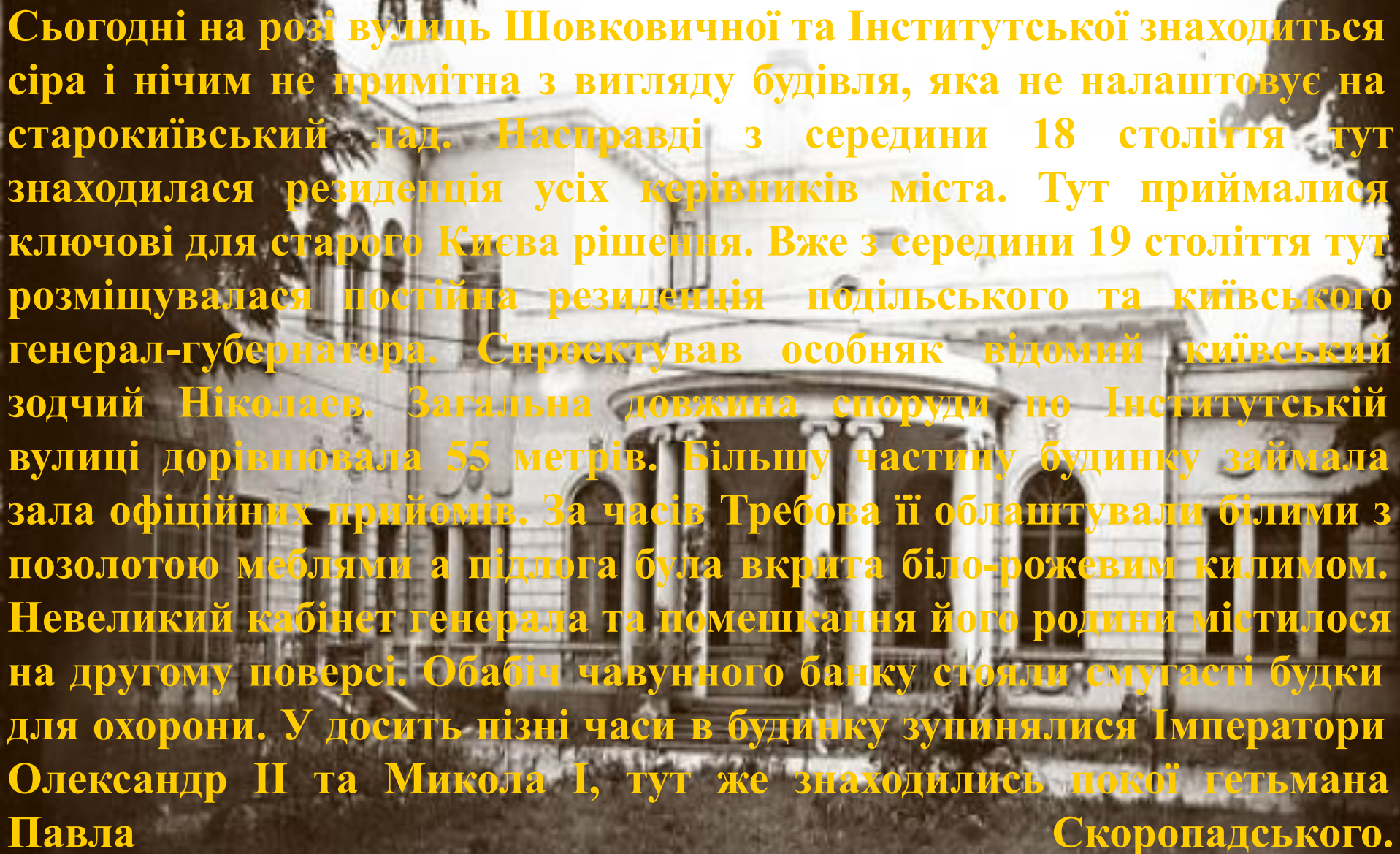

У власному будинку на Інститутській 13 Шлейфер жив з дружиною Ольгою і дочкою Аріадною. За спогадами онуки архітектора, колись сусідня вулиця Ольгинська отримала свою назву на честь дружини архітектора Ольги Георгіївни Шлейфер. Як справжні інтелігенти, Шлейфери були відомими поціновувачами і колекціонерами витворів мистецтва. Саме у цьому будинку знаходилася одна з найбагатших їхніх колекцій, 22 екземпляри з якої перейшли до історичного музею імені Тараса Шевченка. Звичайно, інтер'єри садиби мали відповідати аристократичному наповненню. Вона була оздоблена палацовою розкішшю. За спогадами киян парадні сходи вели до другого поверху, прямо у вітальню з одним великим вікном, а решта світла падала зі скляної стелі.

Скляна стеця рівно і м'яко освічувала твори мистецтва. Тут були роботи Шевченка, Мурашка, Айвазовського, Куїнжі, Венеціанова, а ще бронза, мармур, порцеляна та старовинні меблі. Господар гостинно відчиняв двері шанувальникам мистецтва і надавав окремі творіння для виставок.

Після еміграції родини до Франції 1940 року на двоповерховому особняку надбудували аж три поверхи. Нещодавно зовнішній вигляд будинку відновили, а в його стінах тепер мешкає не одна родина. Та цей модерновий красень та старий Київ пам'ятатиме ту династію, творча та громадська діяльність якої залишилася в історії та культурному житті столиці.

Сьогодні на розі вулиць Шовковичної та Інститутської знаходиться сіра і нічим не примітна з вигляду будівля, яка не налаштовує на старокиївський лад. Насправді з середини 18 століття тут знаходилася резиденція усіх керівників міста. Тут приймалися ключові для старого Києва рішення. Вже з середини 19 століття тут розміщувалася постійна резиденція подільського та київського генерал-губернатора. Спроектував особняк відомий київський зодчий Ніколаєв. Загальна довжина споруди по Інститутській вулиці дорівнювала 55 метрів. Більшу частину будинку займала зала офіційних прийомів. За часів Требова її облаштували білими з позолотою меблями а підлога була вкрита біло-рожевим килимом. Невеликий кабінет генерала та помешкання його родини містилося на другому поверсі. Обабіч чавунного банку стояли смугасті будки для охорони. У досить пізні часи в будинку зупинялися Імператори Олександр II та Микола I, тут же знаходились покої гетьмана Павла

Скоропадського.

У будинку по Вулиці Інститутській 27 більше ніж 150 років тому навчалися сліпі київські дітки. Сьогодні цю будівлю займають різні державні, суспільні та міжнародні організації. А колись у її стінах було відоме свого часу Київське училище для сліпих.

Передісторія училища досить цікава. Розпочалася вона у 1879 році, коли один із членів комітету опіки над сліпими, директор першої чоловічої київської гімназії Олексій Андріашев ініціює створення училища для сліпих. Будучи досвідченим педагогом він розумів, що перш за все опіка потрібна малолітнім, тому не гаючи часу він залучає владу до нового благочинного закладу. Заняття в училищі розпочалися другого вересня 1884 року і спочатку лише для десяти хлопчиків.

Через два роки почали приймати і дівчаток. Їх навчали читати за системою Браеля, писати, одягатися, доглядати за собою, тримати у порядку речі. Також навчали нескладним ремісничим вмінням, вишивці, нескладному плетінню. Біля споруди було посаджено лозу, яку потім використовували для виробів. Так дівчатка в'язали панчохи, шкарпетки, кроїли і шили білизну і плели рибальські сітки. Хлопчики виготовляли щітки для пензлів, робили корзини та меблі для дачі. Усе це рукоділля йшло на продаж. Біля училища був власний спеціалізований магазин в якому товари довго не затримувалися. Окрім цього, починаючи з 14 років діти отримували освіту за програмою звичайної міської школи. В училищі вивчалися закон Божий, російська мова, арифметика, історія та географія. Діти мали змогу отримати і музичну освіту. Багато хто з них виявляв гарні здібності і у делегуванні та грі на музичних інструментах. Ще з 1891 року усі талановиті юні музиканти були працевлаштовані, та отримували з собою гроші на дорогу та на необхідний комплект музичних інструментів.